

FA DEU ANYS, FA DEU SEGLES

Fa gairebé deu anys que ja no escric poemes.
No obstant això, ni l'eix imaginari de la terra no s'ha mogut ni un grau del seu declivi.

Vull dir, en resum, que —sense versos— igual tornen tardors i primaveres, que en l'astral llunyania esclaten les galàxies, que en l'univers hi ha forats negres, que de les clares sines d'Afrodita brollà la Via Làctia, que els anys llum són del tot immensurables, que els huracans castiguen els més pobres, que òperes fan els músics, que a les ciutats s'apaguen, s'encenen els semàfors, que hi ha estels impossibles i impossibles banderes estelades, que als pobles les campanes repiquen a difunt, que a certs hotels hi ha cambres desolades, de desolat silenci, que als estius és la mar d'un blau incandescent, que, tot i això, no hi ha als jardins centaures ni a les ones sirenes, que no ens observen pas els ulls de les estàtues, que el guepard persegueix l'esporuguit antílop, que al celler el most fermenta, que al trull reposa l'oli, que les llavors germinen, que plou i que fa sol i es pentinen les bruixes, que els rius s'espillen en indolents meandres, que en l'ombria dels parcs es besen les parelles, que els corcons van menjant-se la fusta dels taüts, que els peixos neden, volen els voltors, que l'aigua de la dutxa surt calenta, que hi ha esguards tan punyents com estilets, que els diccionaris són sepulcres de paraules, que els poetes inventen signes i mots alats, que els tàbecs mortifiquen ases i muls domèstics, que esclata al mes de març la tarongina, que els anys passen i anem sumant diòptries, que la divina Leda s'emparellà amb un cigne, que al cinema la sang és sols pintura (no pas a Euskadi, a Còrsega o a l'Ulster!), que vaig amar profundament una noia d'ulls negres,

que potser un dia arribarem a Mart,
que abomino d'aquells que sempre manen,
que els sismògrafs detecten terratrèmols,
que els penells assenyalen el llarg camí del vent,
que els savis desxifraven jeroglífics (babilònics, egipcis, grecs, ibèrics),
que la borsa baixava trenta punts,
que érem feliços, càndids, blancs, com lliris,
que cada dia combregàvem amb rodes de molí,
que llegíem novel·les en idiomes propers, prou accessibles,
que alguns col·lecccionaven llibres antics, proverbis, papallones,
que uns altres cultivaven roses roges, de nom tan suggerent com rosa
damascena, que el sol sortia per a tots —mentida!—,
que el gel brillava a les llambordes i als vidres entelats de les finestres,
que les velles —com files de formigues— anaven al rosari,
que el vol ras dels vencells augura pluja,
que els dofins són feliços dins la mar,
que el llamp llampega i la tronada trona,
que alguns caminen sobre catifes perses,
que els cigarrets es cremen dins els pulmons dels tísics,
que l'Amazònia crema,
que hi ha flautes de bec i harmòniques de vidre,
que en prades de safir un bou pastura estrelles,
que vaig trobar-me en una selva obscura,
que del Tirant lo món ressona viva flama,
que pels carrers passegen dones brunes,
que els poemes més bells ningú ja no els recorda,
que la torre de Pisa no cau mai,
que vestíem camises i corbates de seda,
que vam estiuejar —amb els pares— en balnearis blancs, correctes,
impol·luts, que era la mort, la mort potser a Venècia,
que era la mort (jo un noi de catorze anys, no bell com Tadzio),
que era la mort que molt m'immuta,
que, en canvi, el diví Wagner no m'immuta,
que el diví Milton no m'immuta,
que el diví Goethe no m'immuta,
que sí que m'estremeixen March i Shakespeare,
que els pits d'aquelles noies —tan tendres, tan rodons!— olien a ambre i a
cirera,
que els clergues perdonaven els pecats,
que sobretot confio en Déu altíssim,
que hem contat més mentides que astres té el firmament,
que cada cop la nit és més inhòspita,

que els sols i els núvols passen com ocells, (o únicament, potser, com sols,
com núvols,)

que, amb cert escepticisme, llegeixo les notícies dels periòdics,
que les abelles liben mel mel·lífica,

que em pena que puguem oblidar els clàssics,

que els miralls reflecteixen cossos marcits, fantasmes i penombres,

que els llits han oblidat el seu passat d'amor i de luxúria,

que els somnis s'esvaeixen, són obscura matèria,

que la flor del baladre és verinosa,

que el llorer és nobilíssim, d'aroma perfumada,

que res no surt de res,

que la lluna és la pàl·lida torxa dels amants,

que el nexe dels amants és la saliva,

que, entre el pànic i el gel, va naufragar el Titànic,

que tot sovint els pensaments naufraguen,

que naufraga el desig, que el cor naufraga,

que el jorn més impensat hem de morir,

que de res no ens valdran els epitafis,

que potser sóc ridícul quan voldria ser èpic,

que potser sóc molt tendre quan voldria ser dur,

que és més dur l'os humà que la fusta del roure,

que ahir l'ós bru campava al Pirineu,

que l'Os —química bàsica— és el símbol de l'osmi,

que l'Ós —circumflex invertit— és un poble de Rússia,

que, deixant ossos i óssos, el crepuscle es plaent, una postal turística,

que, de sobte, em ve al cap el fulgurant paisatge de Palmira i de Petra,

que Petra i que Palmira són noms mítics de ciutats oblidades,

que Palmira i que Petra són columnes i pòrtics de temples ensorrats,

que Petra i que Palmira són pedres i palmeres,

que Palmira i que Petra són tan sols el desert, l'últim límit de l'home,

que potser m'he fet vell i que la vida passa (mereixia la pena?)

sense escriure aquells versos que voldria haver escrit.

HACE DIEZ AÑOS, HACE DIEZ SIGLOS

Hace casi diez años que no escribo poemas.

Y sin embargo el eje imaginario de la tierra no ha variado ni un grado en su declive.

*Digo, en resumen, que —sin versos— vuelven igual otoño y primavera,
que en la astral lejanía estallan las galaxias,
que en el universo hay agujeros negros,
que de los claros pechos de Afrodita brotó la Vía Láctea,
que los años luz son incommensurables,
que los huracanes castigan a los más pobres,
que los músicos componen óperas,
que en las ciudades se apagan, se encienden los semáforos,
que hay estrellas imposibles e imposibles banderas esteladas,
que en los pueblos las campanas tocan a difunto,
que en ciertos hoteles hay habitaciones desoladas, de desolado silencio,
que en verano la mar es de un azul incandescente,
que, sin embargo, no hay en los jardines centauros ni en las olas sirenas,
que no nos contemplan los ojos de las estatuas,
que el guepardo persigue al aterrado antílope,
que el mosto fermenta en el trujal,
que el aceite reposa en la almazara,
que germinan las simientes,
que llueve y hace sol y bailan el perro y el pastor,
que espejean los ríos en meandros indolentes,
que en los parques umbrosos se besan las parejas,
que sigue la carcoma comiéndose la madera de los ataúdes,
que nadan los peces, y que los buitres vuelan,
que sale caliente el agua de la ducha,
que hay miradas punzantes como estiletes,
que los diccionarios son sepulcros de palabras,
que los poetas inventan signos y nombres etéreos,
que los tábanos mortifican a los asnos y los mulos mansos,
que florece en el mes de marzo el toronjil,
que pasan los años y vamos sumando dioptrías,
que la divina Leda se apareó con un cisne,
que en el cine la sangre es de mentira (aunque no en Euskadi, en Córcega o el Ulster),*

*que amé profundamente a una muchacha de ojos negros,
que tal vez algún día llegaremos a Marte,
que abomino de quienes mandan siempre,
que los sismógrafos detectan terremotos,
que las veletas señalan el largo camino del viento,
que los sabios descifraban jeroglíficos (babilónicos, egipcios, griegos, ibéricos),
que la bolsa bajaba treinta puntos,
que éramos felices, inocentes, blancos, como lirios,
que cada día comulgábamos con ruedas de molino,
que leíamos novelas en idiomas cercanos, comprensibles,
que algunos colecciónaban libros antiguos, proverbios, mariposas,
que otros cultivaban rosas rojas, de nombres tan sugerentes como rosa
damascena,
que el sol salía para todos —¡mentira!—,
que el hielo brillaba en las rajuelas y en los cristales entelados de las ventanas,
que las viejas —como hileras de hormigas— iban al rosario,
que el vuelo raso de los vencejos anuncia lluvia,
que los delfines son felices en la mar,
que relampaguea el relámpago y atruena el trueno,
que hay quien camina sobre alfombras persas,
que los cigarros se consumen en los pulmones de los tísicos,
que arde la Amazonia,
que hay flautas dulces y harmónicas de cristal,
que en campos de zafiro un toro pace estrellas,
que me hallé perdido en una selva oscura,
que canta el mundo la viva fama de Tirante,
que mujeres morenas pasean por las calles,
que nadie recuerda ya los poemas más hermosos,
que no se cae la torre de Pisa,
que vestíamos camisas y corbatas de seda,
que veraneamos —con los padres— en balnearios blancos, correctos,
impolutos,
que era la muerte, la muerte, tal vez, en Venecia,
que era la muerte (yo, un muchacho de catorce años aunque no tan hermoso
como Tadzio),
que era la muerte que tanto me commueve,
que el divino Wagner, en cambio, no me inmuta,
que el divino Milton no me inmuta,
que el divino Goethe no me inmuta,
que sí, que me estremecen March y Shakespeare,
que los pechos de aquellas muchachas —tan tiernos, tan redondos— olían a
ámbar y a cerezas,*

*que los curas perdonaban los pecados,
que sobre todo confío en Dios altísimo,
que hemos contado más mentiras que estrellas hay en el cielo,
que cada vez la noche es más inhóspita,
que soles y nubes pasan como pájaros (o únicamente, quizá, como soles, como
nubes),
que, con cierto escepticismo, leo las noticias de los periódicos,
que las abejas liban miel melífica,
que me apena que podamos olvidar a los clásicos,
que reflejan los espejos cuerpos marchitos, fantasmas y penumbras,
que las camas han olvidado su pasado de amor y de luxuria,
que los sueños se evaporan, son oscura materia,
que la flor de la adelfa es venenosa,
que es muy noble el laurel, de perfumado aroma,
que nada nace de la nada,
que la luna es pálida antorcha para los amantes,
que la saliva es lazo que les une,
que, entre el hielo y el pánico, naufragó el Titánic,
que a menudo naufragan pensamientos,
que naufraga el deseo, que el corazón naufraga,
que hemos de morir el día menos pensado,
que de nada nos valdrán los epitafios,
que tal vez soy ridículo cuando quiero ser épico,
que tal vez soy muy tierno cuando quiero ser duro,
que es más duro el hueso humano que la madera de roble,
que ayer el oso pardo campaba por el Pirineo,
que Os —química básica— es símbolo del Osmio,
que Ōs —circunflejo invertido— es un pueblo de Rusia,
que, dejando osos y huesos, el crepúsculo es plácido, una postal turística,
que, de repente, me acuerdo del fulgurante paisaje de Palmira y de Petra,
que Petra y que Palmira son nombres míticos de olvidadas ciudades,
que Palmira y que Petra son columnas y pórticos de templos derruidos,
que Petra y que Palmira son piedras y palmeras,
que Palmira y que Petra son tan solo el desierto, último límite del hombre,
que quizá me he hecho viejo y la vida se escapa (¿merecía la pena?)
sin haber escrito aquellos versos que hubiera deseado.*